



### OSVETA □ RAHMETLI KOMUNIZMA □ (predzadnji nastavak)

( 'Partija □ je □ mrtva' – rekoše kockari i povisiše ulog za novu igru /moj aforizam/)

Hoćeš-nećeš, ovaj je prilog postao predugačak, i to zato jer je potpisnik ovih redova osjećao opravdati ovako provokativan diskurs pomoću dviju digresija. Prva je digresija bila komentar danas već gotovo zaboravljenog posjeta Aleksandra Vučića Zagrebu i srpskoj dijaspori, a ovih neuobičajeno hladnih predproljetnih dana digresija se bavi programiranom paranojom oko famozne Islamske konvencije. Ovih dana, naime, doslovno „ne možeš otvoriti ni konzervu“ a da iz nje ne iskoče usplahirena lica njezinih sluđenih fanova oba spola (naravno, i onog koji su – kako Zagrepčani već odavno znaju reći – „ni vrit ni mimo“). A predvodnici ovog globalnog ludila, vanjske manifestacije kojega neodoljivo podsjećaju na nekadašnju Maovu „kulturnu revoluciju“ (koje se jedva i sjećamo – ova današnja niti je “kulturna“ niti „revolucija“: ona je pervertirana negacija obaju pojmova!), na današnje se (kvazi) ljevičare tek danas s punim pravom može primijeniti ona lucidno sročena definicija kojom je još početkom 70-ih godina Bogdan Tirnanić „počastio“ tadašnje „šezdesetosmaške“ (kvazi) intelektualne gnjavatore, kada je je rekao da su oni „zaokupljeni svojom navodnom prometejskom ulogom u predstojećoj društvenoj revoluciji“.

(Ako je ovo valjanje nekakvih čudak(inj)a ulicama „društvena revolucija“ Marx se sigurno odavno užasnut prevrće u grobu!). Pa nastavio: „Ta ih je opsednutost toliko izvežbala u manihejstvu“ (tj. prodavanju svog ideološkog stava kao neupitne istine) „da oni nisu sposobni za bilo kakvo drugačije vrednovanje stvari osim onoga koji sve pod kapom nebeskom procenjuje postojanjem ili odsustvom njihovoga deklarativnog negativnog stava prema postojećoj stvarnosti. Odbijanje da se shvate stvarne zakonitosti i da se o njima razmišlja izneli su na dobar glas beskompromisnih političara ljude koji to najmanje zaslužuju. Naprosto je zapanjujuća činjenica da u modernoj stvarnosti epitet revolucionarnih negatora građanskog sveta pripada članovima narasle armije dezorijentisanih mazohista... Mentalno zdrav čovek sa sažaljenjem posmatra žalosne primere takve dezorijentacije, dok se mazohistički građanin takvoj slici raduje

i pomno je doteruje, budući da je (moralna) ružnoća jedino što ga zadovoljava..." *Sapienti sat!*

A ono što čitavu ovu situaciju čini potpuno suludom („Blago onom tko rano poludi, pa mu život u veselju prođe!“) jest činjenica da se danas možda i na prste jedne ruke mogu pobrojiti hrvatski katolički vjernici koji su svjesni nepobitne istine da katolicizam u državi u kojoj se ogroman broj pučanstva deklariraju kao vjernici nije bio u tolikoj mjeri omalovažavan i ugrožen još od vremena progona kardinala Stepinca. Naravno, ovako provokativnu premisu nužno je detaljno objasniti, a na to ukazuje događanje koje je posebno poučno za one koji još uvijek misle da je komunizam najgore što nam se moglo dogoditi, pa su na svojim ideološkim spritističkim seamsama nehotično dozivaju nešto što je, posebno u odnosu na tradicionalni moralni svjetonazor, još gori od komunizma kao političkoga konstrukta. Naime, pored neočekivanih hladnoća u prvim danima proljeća nelagodu je dodatno pojačala svojevrsna „sedma neprijateljska ofenziva“, koja je u danas već i vrapcima na grani poznata Istambulska konvencija himbeno ubacila – kako su lucidno i sa zabrinutošću detektirali neki katolički klerici – i „kukavičko jaje“ tzv. „rodne ideologije“, te neinteligentno sročene sintagme, koja je u tom smislu svojom nemuštošću slična sintagmama većine ideoloških fanatika.

A u ovom dijelu diskursa pokušat ćemo iznaći analogiju ovog programiranog ludila sa sličnim primjerima (kronološkim redom) u povijesti – nastojeći pri tome da ne skrenemo s osnovne teme, komunizma kao ključne paradigme u zadanom kontekstu.

Prvi takav primjer je „Informbiro“, politički fenomen vezan uz jugoslavenski komunizam, kojega se čak i mi u poodmakloj životnoj dobi sjećamo samo iz čitanja ili prepričavanja onih koji su, u manjoj ili većoj mjeri, bili njegove žrtve. „Informbiro“ je bio kratica za Informativni biro, partijski organ u sustavu Staljinove boljševičke strahovlade. Taj je partijski organ Staljin 1948. godine bio zadužen da optuži Tita za „skretanje s linije Partije“, što je podrazumijevalo posipanje pepelom i što hitnije usklađivanje jugoslavenske politike s postulatima neupitne Staljinove kontrole nad svim bratskim „kompartijama“. Brozu se, ako ništa drugo, nije mogla zaniijekati gotovo samoubilačka hrabrost – on je takav zahtjev glatko odbio.

Kakve veze to ima s temom kojom se ovdje bavimo – upitat će se netko? Iako je čin Josipa Broza bio izraz osobne hrabrosti i političke dosljednosti, kolateralna žrtva ovakvog stanja bili su oni članovi Partije koji nisu mogli prihvatiti raskid sa „drugom Staljinom“ i njegovom vodećom ulogom u borbi protiv fašizma. Neki drugi (mnogi od njih su bili i nepismeni) nisu bili svjesni

toga što se događa, a najteže je bilo onima koji su i dalje vjerovali u Staljina. Takvi su svojim sinovima često davali ime Volođa (po Lenjinu), a kćerkama Sovjetka. Osim toga, samo su fanatični komunisti u hrvatskom dijelu bivše države sinovima davali ime Andrej – ostali su djeci davali hrvatsko ime Andrija (Andre u većem dijelu Dalmacije, Andro u Dubrovniku i okolici). Poanta ovog dijela napisa je u tome da su tadašnji „informbiro/o/vci“ barem neko vrijeme bili „građani drugog reda“ (neki od hrabrijih su izgubili glavu), a da ni sami nisu znali zašto su to postali, tim više što su bili i ostali iskreni komunisti. U sličnoj situaciji su danas oni koje se lukavo smišljenim redukcionizmom optužuje kao tzv. „populiste“ (vidjeti pod „Populizam“) – u širem smislu to su osobe koje, odbijajući gotovo već općepriznati ideološki *mainstream* onih koji danas vladaju svijetom, otežavaju sljedbenicima Orwellovog

*Big Brother*

a iz njegova romana „1984“ da potpuno zavladaju svijetom u kojem živimo. U Jugoslaviji je progon Imforbirovaca prestao vjerojatno onda kada je i posljednji takav politički disident pušten iz zatvora. A u današnjoj Europi, kojom u stilu ovdje već obrađene Kominterne vlada moralno ruglo koje se odaziva na kraticu EU (bilo bi više nego poučno prisjetiti se frapantne sličnosti između kratkovječne Kominterne i EU-nedemokracije!) – naravno, ispunjavajući želje svojih gospodara, ne nazire se ni „svjetlo na kraju tunela“ kao nagovještaj mogućeg dolaska jednog pravednog i humanog sustava vladanja. Ipak, u skladu s prastarom poslovicom „pritisnuto jače, sve to više skače“, kada je preko pet tisuća ljudi u Zagrebu (iako je, po nekim indicijama, policija dobila nalog da skreše ideološki nepoćudno visoku brojku) izišlo na trg da barem „kaže popu pop, a bobu bob“, nazire se za sada hipotetička mogućnost da „zaigra mečka i pred njihovom kapijom“ (tj. posvećenim dverima EU).

Druga poticajna usporedba je ona s „kulturnom revolucijom“ u Kini pod vlašću Mao Ze Donga. Mlađe generacije čitatelja vjerojatno malo znaju o tome – pokret koji je nezgrano nazvan „kulturnom revolucijom“ bio je neka vrsta u Maovim odajama organiziranog „masovnog pokreta“, vjerojatno zato jer je kineski komunistički diktator osjetio (možda zahvaljujući i procjenama svojih savjetnika) da mu popularnost opada, pa je njegov kult trebalo osnažiti milom ili silom. TV- i filmske postaje širom svijeta prikazivale su tada gotovo nevjerojatne snimke sluđenih mladića i djevojaka koji su histerično nasrtali na nedužne prolaznike ili neke druge *inocent bystanders*

, gurajući im pod nos famozne „crvene knjižice“ da bi im takvim nasilnim činom nametnuli vlastitu neugasivu privrženost voljenom vođi. Još pred nekoliko godina sam u „Zadarskom listu“ ocijenio ovu partijsku paranoju kao izraz patološkog jednounmlja, u to vrijeme nezamisliv i u mnogim komunističkim državama. Da je tada, u vrijeme kad su još postojali Jugoslavija i SSSR, netko izigravao vidovnjaka „nostradamovskih“ dosega i uvjeravao ljude da će otprilike od drugog desetljeća idućeg stoljeća slični prizori histeričnog jednounmlja zavladati i na ulicama i trgovima mnogih europskih europskih gradova najdobronamjerniji savjet koji bi taj *clairvoyant*

dobio bio bi onaj da potraži pomoć psihijatra. Nesretne „informbirovce“ iz prethodnog odjeljka prisposobili smo nama, današnjim nedužnim

*nos otros*

, od kojih se očekuje da bučno i pervertirano jednounmlje prihvatimo kao put koji vodi u svjetlu budućnost. Iskežene podvižnike „kulturne revolucije“ zamijenile su danas privilegirane horde

uličnih bukač(ic)a – ovdje bi bilo netočno nadodati „oba spola“, jer se u tom pervertiranom galamatijašu valjda više ni Bog ne bi snašao! A u ovoj epidemiji programiranog ludila - po izričitom nalogu a koga drugog nego one jadne i kukavne EU – nitko se više ne može snaći, osim, naravno, same te privilegirane manjine i njezinih EU-mentora, koji otimaju kruh iz usta gladne djece (u segmentu obilnog financiranja tzv.

*nevladinih*

udruga EU je u stilu neostaljinističkog prikriivanja istine nametnuo

*silenzio stampa*)

da bi mogla nesemetano tetošiti svoje kućne ljubimce.

*O tempora, o mores!*

Treći primjer u ovom kontekstu na svojevrsan je način najneobičniji. Opsjednutost SDP-a, HNS-a i njima sličnih bučnih ideoloških redikula nekakvim kurikularnim reformama i „konvencijama“ u kojima su poneke moralno prihvatljive formulacije tek (ne)vješto prikriivena dimna zavjesa koja bi trebala prikriti da je moralno nakaradno i danas već svima poznato „kukavičje jaje“ rodne ideologije zapravo jedini sadržaj ove histerične harange, neodoljivo podsjeća na danas gotovo zaboravljene političke „vikend-udare“ Borisava Jovića, omalenog potrčka notornog „Slobe“ Miloševića, koji je svojim škripavim glasom, u vrijeme dok je Jugoslavju drmala Miloševićeva „antibirokratska revolucija“, neuvijeno upozoravao rukovodstvo i narod ostalih republika bivše Jugoslavije što ih čeka ako ne prihvate političke ucjene njegova gazde. Agresija velikosrpske falange na Hrvatsku sama po sebi spada u sasvim drukčiji kontekst (završila je, *mutatis mutandis*, parafrazom poznate srbijanske uzrečice „'Ko te, bre, tera u Moravu, kad ne umeš da plivaš!“ – ridikulozna Republika Srpska je znakovita iznimka koja potvrđuje pravilo)), a ovdje nam je bitna gotovo frapantna sličnost dvaju stubokom različitih ideoloških konstrukata, kojima je – ako ništa drugo – osnovni cilj potpuno identičan: puna kontrola nad pobijedenim protivnicima, koji će doslovno zločinačkom političkom alkemijom biti pretvoreni u bespomoćne podanike.

Ovaj provokativni diskurs bio bi na neki način nepotpun kada se, pored netom citirane srbijanske duhovite doskočice ne bismo poslužili još jednom njihovom uvrnutom izrekom. Srbi znaju, naime, reći da često ono „što dobiješ na mostu izgubiš na ćupriji“ (možda i obratno, ali u ovom kontekstu to je najmanje važno!). Ova je duhovita doskočica „dušu dala“, nažalost, za situaciju u kojoj se Hrvatska danas nalazi. Prisiljena da se najprije diplomatskim putem (Tuđmanovi civilizirani pokušaji da se izbjegne rat), a zatim i neizbježnim oružanim otporom suprotstavi nepobitnoj agresiji i okupaciji jednoga dijela zemlje Hrvatska jest – u prenesenom značenju – osvojila most i time ostvarila zasluženu državnost. A otkud se sada pojavila „ćuprija“? U ovako zadanom kontekstu iznimno bitno je to da je neumjereno fetišizirani ulazak Hrvatske u EU svojevrsni ideološki „smokvin list“, koji služi jedino tome da zamagli pravu sliku EU-nedemokracije i način na koji ona manipulira svojim podanicima. Uz pomoć najpodaničnijih stranaka kao što su SDP (ta izvorno vodeća stranka ljevice „u hodu“ je postala iritantno ljigavi *p orteparole*

sekularnog fundamentalizma), ulizivački HNS i strančice koje se spominju u citatu koji slijedi,

Hrvatska je doista ono što je pobjedom dobila u Domovinskom ratu izgubila na „ćupriji“ ulizivačke politike. U tome nije, istini za volju usamljena, ali je hrvatski „mali od kužine“ (tako se to, uostalom, naziva i na otoku na kojem je rođen) briselskog Politbiroa, politički sve nestabilniji Andrej Plenković, usprkos zbijanja partijskih redova na nedavnom plenumu HDZ-a, pretvorio Hrvatsku u jednu od nedvojbeno najponiznijih država Unije.

Pregledavajući ovaj tekst zaključio sam da u njemu možda nije dovoljno objašnjen ključni pojam ovoga diskursa, a to je „rodna ideologija“. Na svu sreću, u međuvremenu sam naišao na vrlo kvalitetan tekst koji je u „Glasu Koncila“, u rubrici namijenjenoj priložima čitatelja, objavio Ante Matana iz Rijeke. Prenosimo, dakle, ovaj izvrsno razrađeni tekst tek s manjim skraćivanjem. „Nakon što je nedavno Znanstveno vijeće za obrazovanje i školstvo HAZUa uputilo izjavu hrvatskim vlastima i javnosti o Istambulskoj konvenciji, u kojoj izražava slaganje s brigom za zaštitu žena i obitelji, ali i neslaganje s dijelom koji se odnosi na rodnu ideologiju, te je taj dio ocijenilo neprihvatljivim za naš odgojno-obrazovni sustav, uslijedila je reakcija stranke Pametno, Ženske mreže Hrvatske i lezbijske grupe 'Kontra'. Stranka Pametno navodi da HAZU dopušta da ga“ (ni manje ni više nego – A.G.) 'sramote pojedinci i skupine, koji zaslijepljeni osobnim interesima“ (ne'š ti velike koristi od toga! – A.G) „i politikantstvom – zastupaju nakaradne stavove, oprečne svemu onom što znanost jest'. Ističe se da znanstvenici trebaju 'djelovati kao stručni i moralni autoritet, te korektiv za sve one u društvu koji dovode u pitanje ljudska, znanstvena i civilizacijska dostignuća“ (*Apaga satanas!* – A.G.) „...A Ženska mreža Hrvatske i lezbijska udruga 'Kontra' kritiziraju HAZU zbog 'promicanja novokomponiranog“ (!!)) „vjerskog fundamentalizma, uvezenog iz SAD-a, čime se HAZU svrstao uz vjerske fundamentaliste, a protiv prava žena.

Istambulska je konvencija“ (nastavlja Matana, nakon što je citirao ove ideološke 'bisere') „sama po sebi podvala, jer uz zaštitu žena i obitelji nastoji pprogurati ozloglašenu rodnu ideologiju. Zašto je trebalo vezivati zaštitu žena uz tu izmišljotinu? Jedno s drugim nema nikakve veze i takva konvencija primjer je 'nemoralne ponude'. Nije li vrhunac licemjerja, podlosti, pokvarenosti i nemorala nečim dobrim i plemenitim prikrivati nešto što je tomu suprotnost?..“

(završetak u sljedećem CAJTUNGu).